

Recenzja osiągnięcia naukowego (habilitacyjnego)

Rola deficytów wzrokowych i słuchowych w kształtowaniu się relacji społecznych człowieka oraz całokształtu aktywności akademickiej
dr Anny Oleszkiewicz

Przebieg kariery naukowej

Pani dr Anna Oleszkiewicz ukończyła w 2012 r. studia psychologiczne na Wydziale Nauk Historycznych i Pedagogicznych Uniwersytetu Wrocławskiego. W tym czasie posiadała już stopień licencjacki w dziedzinie socjologii, nadany dwa lata wcześniej przez Wydział Nauk Społecznych tegoż uniwersytetu. W 2014 r. uzupełniła go o stopień magistra. Minęły zaledwie dwa lata, kiedy obroniła doktorat z psychologii pracą „*Wnioskowanie o sprawczości i wspólnotowości a zaufanie interpersonalne w relacjach zawodowych*” pod kierunkiem dr hab. Kingi Lachowicz-Tabaczek, prof. UW. W tym samym roku zatrudniona została na stanowisku asystentki w Instytucie Psychologii Uniwersytetu Wrocławskiego, a w roku 2018 awansowała na stanowisko adiunkta. Jednocześnie została kierowniczką Pracowni Badań Mediów Społecznościowych przy Instytucie Psychologii UW. P. dr Anna Oleszkiewicz od 2016 r. jest również afiliowana przy Klinice Badań nad Węchem i Smakiem Szkoły Medycznej im. Carla Gustava Carusa Uniwersytetu Technicznego w Dresden. Kooperacja ta trwa obecnie już sześć lat, choć we wniosku habilitacyjnym jej forma określona została jako stanowisko *post-doc* (co wydaje mi się informacją nieścisłą). Niemniej bez wątplenia współpraca ta pozostaje aktywna, co znajduje potwierdzenie choćby we wspólnych publikacjach z tego okresu.

Jak wspomniano wyżej, ścieżka edukacyjna P. dr Anny Oleszkiewicz od początku obejmowała dwie dyscypliny naukowe: psychologię i socjologię. Choć pracę doktorską obroniła w dziedzinie psychologii, w jej zainteresowaniach naukowych wciąż dostrzec można echa tej drugiej dyscypliny, a rozległe wykształcenie nie pozostało bez wpływu na przyszły rozwój naukowy. Na podstawie analizy publikacji i wystąpień konferencyjnych P. dr Anny Oleszkiewicz można określić dominującą w jej zainteresowaniach badawczych tematykę. Dotyczy ona roli poszczególnych zmysłów oraz ich deficytów, a także mechanizmów kompensacji sensorycznej w budowaniu obrazu świata społecznego i postrzeganiu innych ludzi. Taka tematyka znajduje zdecydowanie najmocniejszą reprezentację w pracach Habilitantki oraz stanowi również podstawę zgłoszonego osiągnięcia naukowego.

Ocena osiągnięcia naukowego

Jako swoje osiągnięcie naukowe (w rozumieniu art. 219 ust. 1. pkt 2. ustawy z dn. 20. lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce) P. dr Anna Oleszkiewicz przedstawia serię ośmiu artykułów poświęconych roli deficytów wzrokowych i słuchowych w kształtowaniu się obrazu świata społecznego i jego wpływu na przebieg relacji interpersonalnych. Wskazany cykl podzielony został na dwa główne zagadnienia; pierwsze z nich to *Rola deficytów wzrokowych i słuchowych w budowaniu przekonań o ludziach i świecie społecznym*, druga natomiast opisuje *Rolę nienaruszonych zmysłów w budowaniu relacji społecznych osób niewidomych i głuchych*. P. dr Anna Oleszkiewicz pozostaje pierwszą autorką pięciu z ośmiu zaliczonych do osiągnięcia artykułów (wszystkich czterech w pierwszej i jednego z czterech w drugiej części). Załączone oświadczenia pozwalają ocenić własny wkład Habilitantki w powstanie tych publikacji, który w każdym przypadku zawiera się pomiędzy dominującym a znaczącym. Jej rola w powstaniu publikacji obejmowała konceptualizację badań, dobór metod badawczych, projektowanie procedur, analizę danych, a także — częściowo — gromadzenie danych empirycznych. W przypadku jednej publikacji Habilitantka nie brała bezpośredniego udziału w przygotowaniu pierwotnej wersji manuskryptu. Jako że wskazany udział P. dr Anny Oleszkiewicz w powstaniu artykułów jest zasadniczy, nie ma wątpliwości co do ich uznania za pełnoprawną podstawę osiągnięcia naukowego. Wspomniane artykuły opublikowane zostały w czasopismach z listy JCR, m.in. *Personality and Individual Differences*, *PLoS One*, *Archives of Sexual Behavior*, czy *Personality and Social Psychology Bulletin*. Współczynnik IF tych publikacji zawiera się pomiędzy 1.8 a 4.4, przy

wartości średniej równej 2.73, który to wynik określić można jako dobry. Z uwagi na fakt, że wykazane publikacje są stosunkowo nowe, trudno ocenić ich rozpoznawalność mierzoną wskaźnikami cytowań. Niemniej dla dwóch najstarszych artykułów z zestawienia, wydanych w 2017 r. liczba cytowań to 46 i 16, co jest wynikiem bardzo dobrym i podobnie wysokich wskaźników można oczekiwać również od nowszych publikacji.

Pierwsza część cyklu publikacji koncentruje się na roli deficytów w zakresie zmysłu wzroku i słuchu w budowaniu przekonań o ludziach i świecie społecznym. Pierwszy artykuł pt. *"Voice-based assessments of trustworthiness, competence, and warmth in blind and sighted adults"* poświęcony jest percepcji głosu nieznanej osoby i wnioskowaniu na podstawie charakterystyki tego głosu o cechach osoby, które następnie rzutować mogą na sposób zaangażowania w interakcje społeczne, tj. wiarygodności, sprawczości i wspólnotowości. Autorki publikacji podejmują się zbadania wpływu deficytu wzroku na opisaną wcześniej w literaturze preferencję do niższej barwy głosu. Procedura badawcza polegała na kwestionariuszowym pomiarze atrybucji trzech wymienionych wyżej cech w grupie 27 osób niewidomych i 23 osób widzących, odpowiednio dobranych pod względem wieku. W obu grupach potwierdzono efekt postrzegania osoby o niższym głosie jako bardziej godnej zaufania i kompetentnej, natomiast w przypadku cechy wspólnotowości stwierdzono jej interakcję z płcią. Z wyjątkiem zależności między wiarygodnością a wysokością głosu kobiecego, gdzie efekt w grupie osób niewidomych pozostawał słabiej zaznaczony, nie stwierdzono różnic między grupami w atrybucji cech. Rezultat sugeruje, że sprawność zmysłu wzroku ma raczej ograniczony wpływ na budowanie przekonań i stereotypów o innych osobach.

Kolejne dwa artykuły kontynuują eksplorację problematyki budowania przekonań o innych osobach, wykorzystując metody i narzędzia samoopisowe. Artykuł *„Does blindness influence trust? A comparative study on social trust among blind and sighted adults"* ponownie podejmuje kwestię zaufania społecznego, które – jak się uważa – buduje się przede wszystkim w oparciu o informacje wzrokowe, a także słuchowe. W eksperymencie przebadano dużą grupę osób, wśród których były osoby widzące, niewidome od urodzenia oraz takie, które utraciły wzrok w późniejszym wieku. W badaniu nie wykazano różnic międzygrupowych w odpowiedzi na kwestionariusz General Trust Scale w odniesieniu do obu analizowanych czynników. W publikacji *„Blindness enhances interpersonal trust but deafness impedes social exchange balance"* użyto dwóch kwestionariuszy, które mierzyły odpowiednio zaufanie interpersonalne i balans wymiany społecznej, a pomiaru dokonano

na równie dużej grupie osób, tym razem obejmującej także osoby niesłyszące. Rezultaty badania wykazały, iż osoby niewidome charakteryzowały się podniesionymi wskaźnikami zaufania interpersonalnego w stosunku do zdrowej grupy kontrolnej, tymczasem osoby niesłyszące wykazały obniżony wskaźnik wymiany społecznej.

Ostatnia w tej części publikacja „*Sensory impairment reduces money sharing in the Dictator Game regardless of the recipient's sensory status*” w interesujący sposób wychodzi poza deklaracje osób badanych i podejmuje próbę operacjonalizacji relacji społecznych i zachowań altruistycznych poprzez udział w ekonomicznej grze *Dyktator*. W tym przypadku przedmiotem zainteresowania badaczek był wpływ postrzeganych cech i ewentualnych deficytów sensorycznych u fikcyjnej przeciwniczki/przeciwnika na gotowość do podzielenia się z nią/nim dostępną kwotą pieniężną. Jak wykazał eksperyment, średnia suma, jaką gotowi byli przekazać badani, była większą w grupie osób bez deficytów sensorycznych w porównaniu do obu pozostałych grup, tj. osób niewidzących i niesłyszących.

Druga część zasadniczego osiągnięcia naukowego koncentrowała się na roli nienaruszonych zmysłów w budowaniu relacji społecznych i również składała się z czterech powiązanych tematycznie artykułów. Pierwszy z nich pt. „*The Importance of Intact Senses in Mating and Social Assessments Made by Deaf Individuals*” dotyczył problemu, w jakim stopniu utrata jednego ze zmysłów wpływa na wykorzystanie informacji z pozostałych modalności przy ocenie atrakcyjności interpersonalnej. Tutaj również pomiar ograniczał się do kwestionariusza, opisującego ważność informacji z poszczególnych zmysłów w ocenie innych osób obu płci. Zebrane deklaracje osób badanych wykazały, że utrata zmysłu słuchu nie przekłada się jednoznacznie na zwiększenie postrzeganej wagi pozostałych zmysłów, a tego typu kompensacja jest co najwyżej ograniczona do dotyku. Publikacja „*It's not you, it's me-disgust sensitivity towards body odor in deaf and blind individuals*” to kolejna próba weryfikacji zjawiska kompensacji sensorycznej. Na jej podstawie można by oczekiwać, iż informacje pochodzące ze zmysłu dotyku mogą — jako istotniejsze — u osób z utratą słuchu i wzroku wywołać silniejszą reakcję wstrętu. Podobnie jak we wcześniej wspomnianej publikacji pomiar reakcji ograniczał się do kwestionariusza samoopisowego. Badanie nie potwierdziło zakładanego w hipotezach efektu, który wspomniany był w literaturze przedmiotu. Wynik ten był o tyle istotny, że procedurę przeprowadzono na imponująco dużej próbie. Kolejne badanie, opisane w publikacji „*Body-odor based assessments of sex and personality-Non-significant differences between blind and sighted odor raters*”, dotyczyło umiejętności oceny

charakterystyki innej osoby pod względem płci oraz cech osobowości w oparciu o zmysł węchu. Rezultaty nie potwierdziły, aby oceny te odbiegały w istotny sposób od przypadkowych. Nie stwierdzono różnic między grupami zarówno w poprawności oceny, jak i ocenie atrakcyjności. Nie potwierdzono tym samym szczególnej roli węchu u osób niewidomych w ocenie atrakcyjności, choć w tym przypadku problemem mogła być niewielka, być może niewystarczająca wielkość próby. Cykl publikacji zamyka artykuł „*Blindness, But Not HMHA Anosmia, Predicts Loneliness: A Psychophysical Study*”. Jest on próbą odpowiedzi na pytanie, czy specyficzna anosmia molekuly HMHA, częściowo upośledzająca odczuwanie zapachu ludzkiego, będzie się wiązać z gorszym funkcjonowaniem społecznym, przejawiającym się tendencją do izolacji społecznej i poczuciem osamotnienia. Oczekiwano, że efekt ten będzie wyraźniejszy w grupie osób niewidzących, gdzie zakładano wzrost istotności węchu dla budowania relacji społecznych. Wspomniany efekt nie został jednak potwierdzony w żadnej z grup, nie wspierając tym samym tezy o szczególnej roli węchu dla funkcjonowania społecznego u osób niewidzących.

Wybór artykułów zaliczonych do osiągnięcia naukowego jest opatrzony autoreferatem, opisującym w systematyczny i klarowny sposób problem badawczy, jego genezę oraz tło teoretyczne. Następnie znajdziemy w nim opis badań własnych i skrótowe zestawienie najważniejszych rezultatów. Całość zamykają syntetycznie ujęte konkluzje całego cyklu badawczego, stanowiące jednocześnie istotę będącego przedmiotem oceny wkładu naukowego P. dr Anny Oleszkiewicz. Autoreferat oceniam wysoko; na podkreślenie zasługuje umiejętność wyjścia poza swoją ekspercką perspektywę, którą wykazała Autorka i umiejętne przybliżenie czytelnikom kwestii uwarunkowań funkcjonowania osób z deficytami sensorycznymi, w szczególności to, w jaki sposób budują oni swój świat społeczny i obraz innych osób. Taka umiejętność oddania w przystępny i rzeczowy sposób złożonych zagadnień jest z pewnością często wykorzystywana przez Habilitantkę w jej działalności popularyzującej naukę, o czym napiszę w dalszej części recenzji.

Cykl publikacji, jakie P. dr Anna Oleszkiewicz przedstawiła jako swoje osiągnięcie, jest bez wątpienia efektem realizacji przemyślanego programu badawczego, który wychodzi od dobrze zdefiniowanego problemu naukowego, właściwie osadzonego w istniejącej wiedzy. Problemu, który dodatkowo istotny jest z punktu widzenia społecznego, gdyż dotyka funkcjonowania osób z deficytami. Zapoznając się z kolejnymi publikacjami wyraźnie widać, iż P. dr Anna Oleszkiewicz posiada nie tylko bardzo dobre rozeznanie naukowe w literaturze przedmiotu, ale również cechuje się

osobistą perspektywą znajomości sytuacji osób z deficytami, która pomaga zrozumieć wyzwania, jakie przed takimi osobami stoją w codziennym życiu. Muszę podkreślić, że szczególnie podobały mi się — i uważam je za bardzo wartościowe — dyskusje wyników eksperymentów zawarte w artykułach. Wyniki omawiane były z naprawdę szerokiej perspektywy, dodatkowo detalicznie analizowano możliwe czynniki, które potencjalnie wpłynęły na otrzymane rezultaty, szczególnie wtedy, jeśli te okazywały się niezgodne z wcześniejszymi oczekiwaniami. Wysoko oceniam również spójność przedstawionego programu badawczego i powstałej na jego podstawie serii publikacji, skoncentrowanej na wyraźnie zdefiniowanym problemie. Zaproponowane narzędzia i procedury eksperymentalne zostały właściwie dobrane w taki sposób, aby dokonać weryfikacji postawionych wcześniej hipotez, które z kolei zapośredniczone zostały w jasno określonym tle teoretycznym i rezultatach dotychczasowych badań. Podczas większości analiz wzięto pod uwagę wpływ możliwych czynników zakłócających (np. status socjoekonomiczny, różnice w edukacji) i podjęto stosowne działania celem minimalizacji ich wpływu.

Zdecydowanie spodobał mi się pomysł operacjonalizacji przebiegu interakcji społecznych i pomiar poziomu altruizmu oraz gotowości do kooperacji poprzez zastosowanie gry ekonomicznej, dzięki któremu można było uniknąć zmiennych opartych na samoopisie i deklaracjach osób badanych. Jednak w kontraście do tego pomysłu duża część pozostałych procedur ograniczała się do zbierania deklaracji osób badanych, co w mojej opinii było nadmiernym oparciem się o ten podatny na zniekształcenia sposób pomiaru. Samoopis, szczególnie w zakresie oceny interakcji społecznych może nie oddawać właściwie faktycznych zachowań. I to niekoniecznie z powodu zamierzonych tendencji autoprezentacyjnych, ale przede wszystkim z racji niedostępności wielu procesów świadomości osób badanych. Jako dane szczególnie narażone na błąd pomiarowy wskazałbym ocenę ważności zmysłów przy ocenie atrakcyjności innych osób, która wg mojej oceny pozostaje procesem zdecydowanie trudno dostępnym introspekcji. Dlatego wydaje mi się, że w przypadku tego konkretnego badania wartość konkluzji może być ograniczona, a opis wyników np. *'(...) vision was found to be more important (...)'* winien być ostrożniej sformułowany jako *'(...) vision was declared as more important (...)'*. Inną kwestią, którą chciałbym tutaj wspomnieć, jest fakt, iż niektóre z publikacji opisywały procedury badawcze, które ograniczyły się do zastosowania pojedynczego kwestionariusza. Odnoszę wrażenie, że mogłoby być lepszym rozwiązaniem opisać te stosunkowo proste procedury w jednej publikacji i opatrzyć wspólną

dyskusją, zamiast tworzyć odrębne artykuły, szczególnie że ich tematyka była blisko związana ze sobą. Kończąc kwestię potencjalnych słabszych punktów przeprowadzonych badań muszę jednak podkreślić, że została ona również poważnie i wieloaspektowo potraktowana przez P. dr. Annę Oleszkiewicz, która dogłębnie pochyliła się nad potencjalnymi ograniczeniami w dyskusjach poszczególnych artykułów.

Bez wapienia jednak nieliczne krytyczne uwagi nie zmieniają całościowej oceny osiągnięcia naukowego Habilitantki, które stanowi solidny wkład w naszą wiedzę o budowaniu świata społecznego i swoich o nim przekonań przez osoby dotknięte deficytami sensorycznymi. Przedstawiona praca rysuje możliwie wieloaspektowy obraz tego, w jaki sposób osoby z deficytami wnioskuje o cechach i intencjach innych i w jakim stopniu polegają na zachowanych w sprawności zmysłach. Dalszym kluczowym wkładem Autorki jest określenie, do jakiego stopnia w procesie tym zachodzi kompensacja utraty wzroku lub słuchu poprzez użycie innych zmysłów. Jeszcze raz podkreślę tutaj dużą wiedzę i kompleksowe podejście, jakie zaprezentowała w swojej pracy P. dr Anna Oleszkiewicz. Przedstawione osiągnięcie naukowe należy uznać za ważne nie tylko dla psychologii teoretycznej, ale istotne również w aspekcie praktycznym, podczas pracy z osobami niewidzącymi czy niesłyszącymi. Rzeczywiście, rezultaty recenzowanych badań znalazły swoje zastosowanie w programach nauczania oraz programach wsparcia kierowanych do osób niewidzących i niesłyszących, co dodatkowo stanowi o wartości przedstawionego osiągnięcia.

Ocena aktywności naukowej, dydaktycznej, organizacyjnej oraz popularyzatorskiej

Liczba publikacji współautorstwa P. dr Anny Oleszkiewicz, która nie weszła do głównego osiągnięcia naukowego, można określić jako imponującą. Na jej dorobek składa się 78 artykułów naukowych, w tym 27 dla których Habilitantka jest pierwszą autorką. Spośród wymienionych, 13 publikacji znalazło się w klasyfikacji 140/200 pkt. wg zestawienia MNiSW, i liczba ta obejmuje jedynie publikacje wydane od 2019 r., kiedy miała miejsce zmiana klasyfikacji punktowej czasopism. Co ważne, prace te są szeroko cytowane; sumaryczna liczba cytowań to 1596 / 951 / 849 (w zależności od źródła; odpowiednio Google Scholar / Scopus / Web of Science), co stanowi bez wątpienia wysoką wartość. Obok artykułów naukowych, w dorobku

znajdziemy monografie i rozdziały książek. Zestawienie wystąpień konferencyjnych również pokazuje dużą aktywność w tym obszarze działalności naukowej i stałą obecność Habilitantki zarówno na krajowych, jak i — w przeważającej większości — międzynarodowych wydarzeniach.

Ponieważ aktualne kryteria oceny osiągnięcia habilitacyjnego podkreślają istotność działalności naukowej poza macierzystą jednostką, muszę w tym miejscu wspomnieć o międzynarodowym zaangażowaniu naukowym P. dr. Anny Oleszkiewicz. Obok wspomnianej już stałej kooperacji z Technische Universität Dresden, wyliczyć należy pobyty badawcze i konsultacje na uniwersytetach w Muenster, Brighton, Stockholm, Sydney. Obok pobytów badawczych Habilitantka może poszczycić się prowadzeniem badań terenowych w Norwegii, Tanzanii i na Wyspach Cooka, co jest niewątpliwie niecodziennym i rozwijającym doświadczeniem. Obecnie, w ramach dwóch aktywnych grup badawczych, których członkinią jest P. dr Anna Oleszkiewicz, trwa współpraca z wieloma ośrodkami naukowymi m.in. z Niemiec, Włoch, Wielkiej Brytanii, USA, Japonii, Singapuru, Chin, Australii, co nadal owocuje wspólnymi publikacjami. P. dr Anna Oleszkiewicz jest również członkinią międzynarodowych towarzystw naukowych: European Chemosenory Research Organization, International Society for Human Ethology, Association for Chemoreception Sciences. Jej kompetencje zostały również docenione przez redakcje licznych międzynarodowych czasopism naukowych, dla których wykonywała ona recenzje złożonych artykułów. Rolę recenzentki podjęła również kilkakrotnie na zaproszenie europejskich agencji finansujących projekty badawcze. O kompetencjach badawczych świadczą też liczne nagrody, przyznawane za osiągnięcia naukowe i publikacje przez różne gremia, m.in. instytucje akademickie, towarzystwa naukowe (macierzysty Uniwersytet Wrocławski, Technische Universität Dresden, Human Behavior and Evolution Society, Niemieckie Towarzystwo Otolaryngologiczne), czy też agencje grantowe, instytucje samorządowe lub organy rządowe (Fundacja na rzecz Nauki Polskiej, Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Agencja Rozwoju Aglomeracji Wrocławskiej).

Habilitantka posiada również duże doświadczenie jako uczestniczka, czy też koordynatorka projektów badawczych finansowanych ze środków zewnętrznych. W swoim dorobku posiada cztery projekty obecnie realizowane, a także sześć już zakończonych. W znaczącej części tych projektów P. dr Anna Oleszkiewicz pełni (lub pełniła) rolę kierowniczą, co ilustruje umiejętność pozyskiwania finansowania, koordynowania badań i kierowania zespołami badawczymi. Habilitantka deklaruje również opiekę nad czterema doktoratami, w roli promotorki pomocniczej. Niestety brak

szczegółów zamieszczonych w aplikacji habilitacyjnej nie pozwala mi szerzej rozwinąć tego tematu. Również działalność dydaktyczna została opisana bardzo skrótowo. Nieco szerzej natomiast opisano aktywność organizacyjną, która dotyczyła spotkań roboczych, sympozjów, konferencji oraz szkół letnich.

Na odrębne wspomnienie zasługuje współpraca z trzema podmiotami przemysłowymi, w ramach których prowadzone były prace badawcze oraz wdrożeniowe, zakończone również publikacjami. Ponieważ kwestia transferu wiedzy z instytucji naukowych do przemysłu jest w Polsce ciągle na poziomie dalece niesatysfakcjonującym, wkład Habilitantki w tym zakresie jest szczególnie wart podkreślenia.

Wysoko oceniam również działalność popularnonaukową P. dr Anny Oleszkiewicz, na którą składa się organizacja imprez popularyzująca naukę, czy też wykłady gościnne wygłoszone na zaproszenie instytucji, czy organizacji międzynarodowych. Do tego dodać należy aktywny udział w wydarzeniach popularyzatorskich w Polsce i za granicą, w tym prowadzenie warsztatów, wykładów dla dzieci i dorosłych w ramach wydarzeń *Festival Nauki* czy *Drzwi Otwarte UW*. Aby dopełnić ten obraz, wspomnieć należy również o wywiadach i komentarzach popularyzujących naukę, zarówno w stacjach radiowych i telewizyjnych (TOKFM, BBC), jak i prasie (The Times, PAP i in.).

Podsumowanie

Pora zatem na podsumowanie recenzji dorobku naukowego Pani dr Anny Oleszkiewicz. Zasadniczą część wskazaną jako osiągnięcie naukowe, tj. serię ośmiu artykułów naukowych oceniam wysoko. Jest ona efektem rzetelnej pracy naukowej, skoncentrowanej wokół dobrze zdefiniowanego problemu badawczego. Osiągnięcie to stanowi efekt konsekwentnie zaplanowanego i kompetentnie przeprowadzonego programu badawczego, który nie tylko niesie ona ze sobą ważne i nowatorskie konkluzje, lecz także posiada walor aplikacyjny w ważnej społecznie sferze. Wymiernym efektem osiągnięcia naukowego Habilitantki są nie tylko publikacje, lecz również działania i programy wsparcia skierowane do osób z deficytami w zakresie wzroku i słuchu. Dorobek publikacyjny Habilitantki, który stanowi uzupełnienie osiągnięcia jest imponujący i wskazuje na duże kompetencje merytoryczne i organizacyjne Habilitantki. Szeroko zakrojona współpraca naukowa P. dr Anny Oleszkiewicz z innymi ośrodkami, pozyskiwanie i realizacja projektów badawczych, godna podkreślenia działalność

popularyzatorska świadczą o dojrzałości naukowej i kompetencjach kierowniczych, niezbędnych w samodzielnej pracy naukowej.

Wniosek końcowy

Analiza przedstawionego osiągnięcia naukowego w rozumieniu Ustawy wraz z oceną pozostałego dorobku publikacyjnego, dotychczasowy przebieg kariery naukowej pozwalają jednoznacznie stwierdzić, że Pani dr Anna Oleszkiewicz posiada wszelkie kompetencje, by samodzielnie i owocnie prowadzić działalność naukową. Bez wątpienia potrafi ona trafnie formułować problemy badawcze, lokować je w teoretycznych ramach istniejącej wiedzy, stawiać nowe pytania i wykorzystywać adekwatne metody, by skutecznie poszukiwać na te pytania odpowiedzi. Poprzez swoje wszechstronne osiągnięcia Habilitantka udowadnia również, że potrafi koordynować pracę badawczą w zespołach realizujących naukowe cele. Co więcej, rezultaty swoich badań komunikuje nie tylko społeczności naukowej, ale także potrafi dotrzeć do innych odbiorców w ramach swojej aktywności popularyzującej naukę. Tym samym mogę z pełnym przekonaniem oświadczyć, że dorobek habilitacyjny Pani dr Anny Oleszkiewicz spełnia kryteria określone w art. 219. ust. 1. pkt 2. Ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Tym samym przedkładam Radzie Instytutu Psychologii Uniwersytetu SWPS wniosek o nadanie P. dr Annie Oleszkiewicz stopnia doktor habilitowanej.

